

2000 ha	w województwie warszawskim
1500 ha	" " łódzkim
2000 ha	" " kieleckim
2000 ha	" " lubelskim
1000 ha	" " białostockim
8000 ha	" " wileńskim
1500 ha	" " nowogródzkim
8000 ha	" " poleskim
4000 ha	" " wołyńskim
8000 ha	" " tarnopolskim
2000 ha	" " stanisławowskim
2500 ha	" " lwowskim
2000 ha	" " krakowskim
3500 ha	" " poznańskim

został wykonany w całości przez dobrowolną parcelację prywatną, wobec czego nie zachodzi potrzeba ogłaszania na podstawie cz. 1 art. 19 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1) wykazu imiennego nieruchomości, podlegających wykupowi przymusowemu na terenie pomienionych województw.

§ 2. Ustalony w cz. II § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 lutego 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 52) plan parcelacyjny na rok 1934 dla gruntów prywatnych w województwie pomorskim na 2000 ha został wykonany przez dobrowolną parcelację tylko na obszarze 525 ha, wobec czego przewidziany w art. 19 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1) wykaz imienny w pomienionem województwie obejmuje na rok 1934 — 1475 ha gruntów. Mianowicie obowiązki parcelacyjnemu ze skutkami, przewidzianymi w powołanej ustawie, podlegają obszary z następujących nieruchomości ziemskich:

- a) w pow. chełmińskim:
 - 1) 443 ha z maj. Grubno w. l. 23, należące do Karola Wojciecha i Marji Pusłowskich;
 - b) w pow. chojnickim:
 - 2) 154 ha z maj. M. Konarzyny w. l. 7, 11, 41 i 48, należące do Franciszka Zierolda;
 - 3) 180 ha z maj. Jarcewo w. l. 1, należące do Marji Fischer;
 - c) w pow. grudziądzkim:
 - 4) 83 ha z maj. Mełno-Gruta, należących do Egberta v. Bielera;
 - 5) 73 ha z maj. Annowo, Gruta w. l. 18 i 85 i Ramutki w. l. 3, należących do Henryka Wannowa;
 - d) w pow. kartuskim:
 - 6) 43 ha z maj. Leżno, należące do Konrada Hoene;
 - e) w pow. morskim:
 - 7) 50 ha z maj. Połczyno w. l. 5, 9, 11, 26, 59 i 78, należące do Aleksandra Hannemanna;
 - f) w pow. świeckim:
 - 8) 35 ha z maj. Brzemiona t. V w. l. 16, Szlacheckie Zalesie t. V w. l. 2, 3, 5, 13, 19, 192, Jakubowo w. l. 20, należących do Rosamundy Pauliny Nitykowskiej-Grellen;
 - 9) 35 ha z maj. Smarzewo w. l. 1, 2, Czerwińsk w. l. 1, Kulmaga w. l. 2, należących do Ziegfrieda Kriesa;
 - g) w pow. tczewskim:
 - 10) 305 ha z maj. Czarlin w. l. 1 i 2, należące do Heleny Wallenberg Pachaly;

h) w pow. toruńskim i wąbrzeskim:
11) 74 ha z maj. Bartoszewice w. l. 3, Trzciątek w. l. 68, należących do Günthera Pfluga.

§ 3. Oznaczone w § 2 obszary ulegną odpowiedniemu zmniejszeniu, o ile wykonanie wykazu imiennego uszczupliłoby uprawnienia właścicieli, wynikające z przepisów art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 lutego 1928 r. o wyłączeniu gruntów na cele gospodarstwa leśnego (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 203).

§ 4. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Nakonecznikow - Klukowski

102.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 29 listopada 1933 r.

o zmianach w rozporządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 2 czerwca 1932 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 15 kwietnia 1921 r. o powołaniu Państwowej Rady Kolejowej.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 15 kwietnia 1921 r. w sprawie powołania Państwowej Rady Kolejowej (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 226), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. w sprawie przekształcenia Państwowej Rady Kolejowej na Państwową Radę Komunikacyjną (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 637) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 2 czerwca 1932 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 15 kwietnia 1921 r. o powołaniu Państwowej Rady Kolejowej (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 590) wprowadza się następujące zmiany:

(1) w tytule i treści rozporządzenia wyrazy „Państwowa Rada Kolejowa” zastępuje się wyrazami: „Państwowa Rada Komunikacyjna” we właściwych przypadkach;

(2) w § 2 ust. 1:

1) w pkt. 1) lit. b) wyraz „delegat” zastępuje się wyrazami „dwaj delegaci”;

2) w pkt. 1) lit. c) wyraz „komunalnych” zmienia się na wyraz „samorządowych”;

3) w punkcie 1) po literze d) dodaje się nowe zdanie e) o brzmieniu następującem:

„e) przedstawiciel Związku Gmin Wiejskich”;

(3) w § 3 skreśla się słowa „przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” lub”, a po słowach „Ministerstwa Komunikacji” dodaje się słowa „lub podległych mu urzędów”;

(4) w § 8 ust. 1 lit. a) wyrazy „prezes danej rady miejskiej” zastępuje się wyrazami „burmistrz (prezydent) miasta”;

(5) w § 9:

1) w ust. 1 po słowach „Związek Powiatów Rzeczypospolitej” dodaje się słowa „Związek Gmin Wiejskich i”;

2) w ust. 2 po słowach „Ministrem Rolnictwa” dodaje się słowa „i Reform Rolnych”;

(6) w § 10 ust. ostatni litery „i d)” zastępuje się literami „d) i e)”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *M. Butkiewicz*

103.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 30 listopada 1933 r.

o chowaniu zmarłych i stwierdzaniu przyczyny zgonu, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Na podstawie artykułów 1, 2, 3, 4, 5, 11 i 17 ustawy z dnia 17 marca 1932 roku o chowaniu zmarłych i stwierdzaniu przyczyny zgonu (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 359) i art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przekazaniu zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawach zdrowia publicznego Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 493) zarządza się co następuje:

§ 1. Artykuły (art.), powołane w niniejszym rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają artykuły ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o chowaniu zmarłych i stwierdzaniu przyczyny zgonu.

Paragrafy (§), powołane w tem rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Za dzień i godzinę (chwile) zgonu w rozumieniu ustawy uważa się dzień i godzinę zgonu, stwierdzone na karcie zgonu (art. 3).

Za zwłoki w rozumieniu ustawy uważa się również zwłoki noworodków martwo urodzonych, t. j. płody ludzkie, urodzone w stanie nieżywym po upływie co najmniej 7 miesięcy ciąży.

Przez szczątki w myśl ustawy należy rozumieć zarówno pozostałości zwłok, które wydobyto przy kopaniu grobu, jak i części ciała ludzkiego, odłączone od całości, jako też i popioły, otrzymane przez spopielenie zwłok ludzkich.

Przepisy, dotyczące szczątków, mają zastosowanie również do płodów ludzkich, urodzonych przed upływem 7-go miesiąca ciąży.

§ 3. W ciągu 24 godzin po zgonie należy zawiadomić o tem lekarza lub oglądacza zwłok (art. 3, p. 1 i 2), albo urząd gminny (§ 16, ust. 4), żądając wydania karty zgonu.

Zwłoki, z wyjątkiem zmarłych na choroby zakaźne (§ 7), nie mogą być usunięte z mieszkania

przed upływem 12 godzin od chwili zgonu i przed stwierdzeniem przyczyny zgonu, jednakże nie powinny one pozostawać w mieszkaniu po wystąpieniu wyraźnych oznak rozkładu i wogóle dłużej niż 72 godziny. Przy wystąpieniu tych oznak należy zarządzić przeniesienie zwłok do domu przedpogrzebowego, lub kostnicy, albo pochowanie ich.

§ 4. Zwłoki, przeniesione do domu przedpogrzebowego lub kostnicy, nie mogą tam pozostawać po wystąpieniu objawów daleko posuniętego rozkładu; zwłoki takie należy natychmiast pochować.

§ 5. Celem wstrzymania rozkładu zwłok dozwolone jest stosowanie zabiegów utrwalających, polegających na użyciu konserwujących związków chemicznych (wstrzyknięcie płynu konserwującego do naczyń krwionośnych osoby zmarłej i t. p.). Zabiegi te mogą być wykonywane tylko przez lekarzy.

§ 6. Natychmiast po zgonie należy zwłoki umieścić w miejscu chłodnym i zabezpieczyć je przed dostępem zwierząt i owadów, zwłaszcza much.

W miejscowościach, w których są domy przedpogrzebne lub kostnice, składanie ciał osób zmarłych w kościołach i kaplicach, położonych poza cmentarzem, dozwolone jest tylko na czas obchodu żałobnego, poprzedzającego pogrzeb (od czasu eksportacji zwłok do kościoła lub kaplicy aż do wyprowadzenia zwłok na cmentarz), pozatem zaś tylko w przypadkach, gdy prawo do tego przysługuje osobie duchownej lub świeckiej na mocy przywileju albo zwyczaju. Wyjątek od tej zasady stanowią kościoły w miastach z liczbą ponad 100.000 mieszkańców, posiadające oddzielne pomieszczenia do składania zwłok aż do chwili pogrzebu.

§ 7. Zwłoki osób zmarłych z: dżumy, żółtej febrzy, cholery azjatyckiej, ospy naturalnej, duru plamistego i powrotnego, trądu, wąglika, nosaczyny i wścieklizny, powinny być natychmiast po stwierdzeniu zgonu i jego przyczyny zawinięte w płótno, zmoczone w płynie odkażającym, zamknięte w trumnie, usunięte z mieszkania i pochowane w ciągu 24 godzin od chwili zgonu. Zwłok takich nie wolno przewozić (art. 11 ust. 4) ani ekshumować (art. 12 ust. 3) przed upływem dwóch lat od dnia zgonu.

Wojewódzka władza administracji ogólnej może w drodze wyjątku i z zastosowaniem środków ostrożności, przewidzianych w § 8, zezwolić na przewiezienie takich zwłok przed upływem wymienionego wyżej terminu.

§ 8. W przypadkach zgonu z chorób zakaźnych, podlegających obowiązkowemu zgłaszaniu, niezależnie od przepisów § 6, należy stosować następujące środki ostrożności: 1) wzbronione jest zbieranie się większej liczby osób w pomieszczeniu, gdzie leżą zwłoki, 2) wzbronione jest dotykanie zwłok poza czynnościami, związanymi z obmyciem, ubraniem i ułożeniem zwłok w trumnie, 3) do obmywania zwłok używać należy płynu odkażającego, 4) na dnie trumny umieścić należy warstwę substancji plynocłonnej grubości 5 cm., 5) po złożeniu zwłok w trumnie należy ją natychmiast szczelnie zamknąć